

Sygn. akt IV CSK 817/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku E. T.
przy uczestnictwie S. T.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania
kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację wnioskodawczynie E. T. od postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o podział majątku wspólnego. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Rejonowego. Niedopuszczalne jest natomiast dopiero w apelacji zgłaszanie żądania ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, co wobec wcześniejszych wątpliwości rozstrzygnął Sąd Najwyższy - w powołanych w uzasadnieniu postanowieniach Sądu Okręgowego - postanowieniach z dnia 6 kwietnia 1998 r., I CKN 1113/97 i z dnia 27 maja 1998 r., I CKN 730/97. Nie można również było podzielić zarzutów w apelacji wobec opinii biegłego, co do której, mimo reprezentowania wnioskodawczynie przez profesjonalnego pełnomocnika nie były zgłaszane zastrzeżenia przed pierwszą instancją sądową.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie w zaskarżonym orzeczeniu przepisów prawa materialnego, tj. art. 231 § 1 k.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie wobec ujawnionego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 227 i art. 233 k.p.c. przez niewłaściwą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia (nazwanego w skardze wyrokiem) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik wniósł o jej nie przyjmowanie do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania. Niezależnie od wątpliwości dotyczących wartości przedmiotu sporu, którą to wartość skarżąca prostuje w piśmie z dnia 12 listopada 2015 r., to i tak nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Potrzebę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik wnioskodawczynie upatruje w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 3

k.p.c.(wszystkie te punkty oznaczając jako ustępy). Pomijając, że z art. 398⁴ § 1 nie wynikają żadne przesłanki dotyczące przyjęcia skargi do rozpoznania, to w tym samym zdaniu znajduje się stwierdzenie, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, ze względu na „powagę naruszenia przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania wymienionych w punktach 1 i 2 skargi niniejszej”. Nie ma już nic o pkt 1 z art. 398⁹ § 1, to znaczy o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego.

Skarżąca nie zauważyła, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego, także przytoczonym przez uczestnika w odpowiedzi na skargę znajduje się od dawna utrwalone stanowisko, jak się ma przedstawiać uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej i że winno być o no wyodrębnione i oddzielone od uzasadnienia samych podstaw skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni nic takiego się nie znajduje i motywów wnoszenia o przyjęcie skargi trzeba się domyślać na podstawie uzasadnienia podstaw zaskarżenia postanowienia Sądu drugiej instancji.

Ze względu na to, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego już orzeczenia sądowego, a Sąd Najwyższy nie stanowi trzeciej instancji sądowej nie można uznać, aby skarga wnioskodawczyni spełniała wymagania ustawowe we wniosku o jej przyjęcie, zatem należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 13 § 2 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

jw